

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 816)

γονώριες. Τόν πείραζε τὸ θλιμμένο βλέμμα της κ' ἡ σιωπή της. Γι' αὐτὸ ἄκουσε με ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι, ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ τὴ Μαργαρίτα νὰ τοῦ λέη:

—Πατέα, ὁ 'Αντόνιο Μουστίνο ζήτησε νὰ μὲ κἀνὴ γυναίκα του. Μὴν ἀρνηθῆς νὰ δώσης τὴ συγκατάθεσί σου γιὰ τὸ γάμο μου. 'Αγαπῶ πάρα πολὺ τὸν 'Αντόνιο.

Κι' ὁ Ματία δὲν χάλασε τὸ χατήρι τῆς κόρης του. Μὰ αὐτὸς ὁ γάμος δὲν ἔγινε ποτέ. Ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ ὄμορφ Μαργαρίτα δὲν εἶχε καθόλου προίκα, τὴν ἐγκατέλειψε κι' ἐξαφανίστηκε κ' ἡ κόρη τοῦ Ματία πλήρωνε μὲ τὴ σειρά της τὸ φόρο τοῦ αἵματος: Σκοτώθηκε ἀπὸ τὴν ἀπογοητευσί της. Ἔπειτα τὴν ἀκολούθησε στὸν τάφο ἡ γυναίκα τοῦ Ματία. Κι' ὁ γέρο Ναπολιτάνος ἔμεινε μόνος κι' ἔρημος στὸν κόσμον. Δὲν μπορούσε πειὰ νὰ ζήσῃ στὴ Νάπολι. Φτωχὸς, δυστυχισμένος, ἀνέθηκε στὴν τρίτη θέσι ἐνὸς τραίνου ποῦ πήγαινε στὴ Ρώμη. Διότι αὐτὸ εἶχε καθίσει μιά γρη῏α γυναίκα ποῦ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μωρὸ. Ὁ Ματ' α τ' ἄκουγε ποῦ ἔκλαιγε καὶ σπαρζόταν ἡ καρδιά του.

—Εἶν' ἄρρωστο; τὴ ρώτησε, σκύθοντας πάνω ἀπ' τὸ μωρὸ.

—Ὅχι, ζητάει τὴ μητέρα του. Εἶν' ὦρα νὰ τὸ θηλάσῃ. Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ τὸ κρατήσετε μιά στιγμὴ νὰ πάω νὰ τὴ φωνάξω στὸ διπλανὸ θαγόνι;

Ὁ γέρο Ματία πήρε τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ κλαίη. Ὅλ' ἡ ζωὴ του πενοῦσε τώρα σάν κινήματο γραφικὴ ταινία ἀπ' τὸ μυαλό του. Θυμόταν τὰ παιδιά του, τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ του, τὴς στενογώριες του κι' ἔκλαιγε κρατώντας τὸ ἕνο παιδί. Δὲν εἶδε τις δύο γυναίκες ποῦ εἶχαν μῆτηρ στὸ θαγόνι. Δὲν κατάλαθε ποῦ πήραν με φόβο τὸ μωρὸ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, νομίζοντας ὅτι ἦταν κανένας παράξενος τρελλός. Καὶ σὲ μιά στιγμὴ ἔνοιωσε νὰ πίνεται ἡ ἀναπνοή του ἀπὸ τὴ λότη καὶ κυλιστικὴ καταγήνη νεκρὸς ἀνάμεσα στις ἀποσκευὲς καὶ στὰ καλάθια τῶν ταξειδιωτῶν.

Ὁ Τζιοβάνι Μαλασπίνι εἶχε ἐκδικηθῆ. Εἶχε ξεκληρίσει τὴν οἰκογένεια τοῦ Ματία, τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε κλείσει στὴ φυλακὴ γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ πληρῶσῃ τὰ χρεῖα του, ἀδιαφορῶντας ἂν τὰ παιδιά του θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δυστυχία.

ΤΖΙΝΟ ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙ

Η ΠΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 843)

καὶ με ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ἐπιναφορὰ τοῦ τσαρικοῦ καθεστώτος στὴ Ρωσία. Ὁ Κουτιέπωφ εἶχε γίνει ὁ πῶ ἐπικίνδυνος ἕξθρος τῆς Κομμουνιστικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἡ «Γκεπεὸς» ἀποφάσισε τότε νὰ τὸν ἀπαγάγῃ;

Μιά μέρα, πέρασαν πέντε περίπου χρόνια ἀπὸ τότε, — ὁ στρατηγὸς Κουτιέπωφ, ἐνὸς ἔθβαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του, σ' ἕνα ἔρημον δρόμο, δέχτηκε τὴν ἐπιθεσί μερικῶν ἀγνώστων, ὁ ὁποῖος τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα μέρος, ποῦ δὲν μπόρεσε μέχρι σήμερα νὰ μαθευθῇ. Καὶ ἀπὸ τότε, κανεὶς δὲν κατῶρθε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη τοῦ στρατηγού!...

Πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι μετεφέρθη κρυφὰ στὴ Ρωσία καὶ ὅτι δολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς κομμουνιστικούς. Τίποτα, ὅμως, τὸ θετικὸ δὲν εἶνε γνωστὸ σχετικὰ μὲ τὴν τύχη τοῦ Κουτιέπωφ. Καὶ ἴσως νὰ χρειασθῇ νὰ περάσουν πολλὰ ἀκόμα χρόνια γιὰ νὰ διευκρινισθῇ τὸ μυστήριον αὐτό.

Η "ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΩΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ,"

(Συνέχεια έκ της σελίδος 810)

ὅτι ἐνὸς λατρεύει τὰ σπόδα, κάνει γιγαντιστικὴ κι' ἀγαπάει τὸ ἵσθαφρο, ὠστὸς, κάνει ὅτι, μὴν μπορεῖ γιὰ νὰ χαλάσῃ, ὅτι κερδίζει ἀπ' αὐτὰ: Κατ'εἶς, πάνε, ξενιζοῦν καὶ σκοτώνει τὸν ὀργανισμὸ της.

«Καὶ πόσα, γιὰ νὰ ζελοῦσιν αὐτὸ τὸ ἄσθρο μου, θὰ σὰς ἀμολογήσω κατὰ: Εἶμαι βέβαιη ὅτι καμιά Ἀμερικανίδα δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τις συμβουλές μου. Ἡ μὰνα, ὅσο τρελλὴ θ' ἀπεινιδίην θ' ἂν εἶνε, ὀστὸς δὲν παύει νὰ εἶνε μόδα. Γι' αὐτὸ ἀποκαταστήσαμε τὴν ἰδρυσι τῆς «Λέσχης» γιὰ τὴν κατάργησι τῆς μόδας τῶν σταυρωτῶν ποδιῶν — τοῦ ἐνὸς ποδιῶ ἁπλῶς πένον στ' ἄλλο — με, σκατὸ νὰ συνηθίσουμε τὴν Ἀμερικανίδα νὰ κἀνὴ μόνον ὅτι εἶνε ὠφέλιμο γιὰ τὸν ὀργανισμὸ της. Κι' ἐλπίζουμε ὅτι θὰ τὸ κατορθώσουμε».

Αὐτὸ εἶνε τὸ «επισκοπεῖσθαι» ἄσθρο τῆς «μίσσεως» Ἐντυ Γκάλντερ. «Ἄς ἐλπίζουμε τοῦλάχιστον ὅτι ἡ Εὐρωπαικὴ θ' ἀκολουθήσῃ τις συμβουλές της, ἀφοῦ καθὼς γράνεται ἡ Ἀμερικανίδες δὲν πρόκειται νὰ ῥέσσουν καμμιὰ σημασία στὰ λόγια της.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΣΑΡΤΟ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΑΣΧΑ

"Ἦλθε τ' Ἄγιο Πάσχα, θλιθερὴ καρδιά.
Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ψάλλουν τὰ παιδιά,
μὲ βοή μεγάλη.

Μέσ' ἀπ' τὸν τάφο τους, ἀπ' τὴ μαύρη γῆ,
τ' ἄσθη καὶ τὰ λούλουδα ἀκούσαν τὴ θοή
καὶ ἔμπνοῦνε πάλι.

Ἄπ' τὰ θλέφαρά τους τ' Ἀπριλιοῦ ἡ δροσιὰ
διώχνει κάθε θύθος κι' ἀποκαμασιῶ
καὶ τὰ ξανασταίνει.

Κι' ὁ γοργὸς ὁ ζέφυρος, ὄλος μαργιολιά,
κλέφτει ἀπ' τὰ χειλιάκια του μοσχερά φιλιὰ
καὶ τὴν πλάσι ραίνει.

Μέθυσαν τ' ἀρόνια ἀπὸ τὴ μωραδιὰ!
καὶ λαλοῦν—τ' ἀκούεις;—στὰ χλωρὰ κλαδιὰ
γλυκερὰ τραγουδιὰ...

Ἐορτάζει Ἀνάστασι ὀλη ἡ ἐξοχή,
κι' ἀπ' τὴν εὐθύμα τους λαμπρουν εὐτυχῇ
ὡς καὶ τὰ μαουδιὰ.

Σὺ, φτωγὴ καρδιά μου, διατὶ βαρειά
θλίθεσαι, θαμνέμη, σάν κοιλοτήρη,
σ' ἔρμο μακαοργιά;

Διατὶ στοῦ Πλάστου σου τὴν ἀναπνοή
δὲν ξαναασπῆνισσαι νάβγης στὴ ζωὴ
ποῦνε παληγοῦρι;

Μάνα σου ἡ Φύσι, διές, λαμπροφορεῖ!
Πέτα τὸ μανθὸ σου πλῆον τὸ θαρῶ,
τὴν μελαγχολία!

"Ἄνοιξε! λουλούδιε, σάν τὴν πασχολιὰ
καὶ, σάν τ' ἀδελφάκια σου, τὰ φαιδρὰ πουλιὰ,
ψάλλε μ' εὐθύμα:

"Ὅποιος ὄλο σκύθει θλιθερὰ στὴ γῆ,
θρίσκει μέσ' στοὺς τάφους τὴν παλιὰ σιγή,
τὴν παλιὰ σκοτιδα.

"Ὅποιος κἀμνε Ἀνάστασι, θλίπει στ' ἀψηλὰ,
γιὰ τὴν εὐτυχία του νὰ χαμογελά,
μιά καινούργια ἐλπίδα!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Πάει ὁ θοσκὸς εἰς τὸ χορὸ
καὶ θάζει ροχὸ γιορτερὸ
γεμῆτο ἀπὸ στολιδιὰ.

Κάτω στὴ λείκα τὴν ψηλὴ,
χορεύουν ὄλοι σάν τρελλοί.
Τρά, λά ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Βαροῦνε τὰ παιχνιδία.

Κεῖ ποῦ γυρίζει τὸ χορὸ,
δὶν' ἕνα σπρῶξιμο γερὸ
σὲ μιά ἀπὸ τις κοπέλλες.

Τὸ κοπελλοῦδι χορευτὸ,
τοῦ λέει: «Παιδί μου, εἶσαι
(κουτό!)

Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Ἐἶσαι γεμῆτο ἔρῆλλες».

Σάν ἀστρατὴ ὄλοι πηδοῦν,
χορεύουνε καὶ τραγουδοῦν,
πετοῦνε τὰ μαντηλιὰ!

Γίνονται κόκκινοι, πυρροί,
καθεὶς ζητᾷ τ' ἰ τὴ λυγερή,
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τὰ κοραλλίνα εἰλιὰ!

—Τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ τὸ πῶ!
—Ψυγὴ μου, σὸς! Σ' ἀγαπῶ!

Γυναίκα θὰ σὲ πάρας.
Κρυφθῆκανε σὲ μιά μεριά,
κι' ἀκούγανε ἀπὸ μακριὰ,

Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Ὁ Γιάννος καὶ ἡ Μάρω...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΠΩΣ ΜΕ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ Ο ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ!

(Συνέχεια έκ της σελίδος 805)

γνώμη ὅτι θὰ γίνετε γρήγορα μεγάλοι «ἀστέραις»!... Θὰ παῖξετε λοιπὸν μαζί μας, στὸ καινούργιον μας φιλμ, στὸ «Βραβεῖο Καλλωνῆς».

Ἡ ἐμπιστοσύνη τους αὐτὴ μοῦ ἔδωσε ὄλο τὸ θάρρος ποῦ χρειάζομαι γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ «καρριέρα» μου. Ὅσο τώρα γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, μπορεῖτε νὰ τὸ μαντέψετε πῶς εὐκόλως. Ἐργάσθηκα μ' ὄλες τις δυνάμεις μου κι' ὅπως ἦταν φυσικὸ, μὲ πρόσεον ἀμέσως στὸ φιλμ ποῦ ἐγύρισον μὲ τὸν Ροδολφὸ Βαλεντινὸ.

Νὰ λοιπὸν γιὰτὶ πιστεύω πὼς κάθε κορπίτὸ ποῦ δὲν γεννήθηκε ὄμορφο καὶ ποῦ ἔχει ὄμοια μὲ ἀδάμαστη θέλησι, μπορεῖ νὰ πετύχῃ στὴ ζωὴ, ὅταν ἐξερῇ νὰ δεῖξῃ ὄλα τὰ χαρισματά του. Ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἔξερῶ ἐκ πείρας, γιὰτὶ τὸ δοκίμασα.

Μὰ πρέπει νὰ σὰς πῶ, πὼς χρειάζεται ἀκόμη καὶ λίγη τύχη. Ἄν ὁ Ροδολφὸς Βαλεντινὸς δὲν ὕχαινε νὰ δῆ τις φωτογραφίες μου, ποῖος ἐξερῶ ἂν δὲν ἦμου ἀκόμη μιά ἀσημὴ χορευτριά; Ἐγὼ ὄμοια καὶ λίγη τύχη κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ γίνω σιγά-σιγά ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς «ἀστέραις» τοῦ Χόλλυγουντ.

ΜΥΡΝΑ ΛΟΥΪ